

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistola Pastoralis Illustrissimi Ac Reverendissimi Domini D. Humberti Guilielmi A Præcipiano, Archiepiscopi Mechliniensis

Precipiano, Humbert Guillaume de

Lovanii, [1692]

Caput XI. De dilatione Absolutionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39186

Considerato maturè pœnitentis statu, non veramus quo minus hæc via infirmi salutis prospiciant; verum id non fiat per tempus nimis diurnum, neque annos integros auferat.

Nullis posthac excidant damnatæ voces & recenter ab Alexandro VIII. Pontifice proscriptæ gravissimo Decreto: „Ordinem præmittendi satisfactionem absolutioni induxit „non politica aut Institutio Ecclesiæ, sed ipsa Christi lex & „præscriptio, natura rei id ipsum quodammodo dictante. Per „illam praxim mox absolvendi ordo Pœnitentiæ est inversus „Consuetudo moderna quoad administrationem Pœnitentiæ „etiamsi eam plurimorum hominum sustentet authoritas, & „multi temporis diuturnitas confirmet, nihilominus ab Ec- „clesia non habetur pro usu, sed abusu.

C A P U T X I.

De dilatione Absolutionis.

Illis casibus veniam procrastinent (neque enim segnes mi-
nitros cupimus, aut molles medicos, sed qui pro tempore
& loco, & morbi necessitate tam linere plagam unguento
sciunt, quam urere & secare) quos Rituale Romanum & Pasto-
rale Mechliniense exhibet. Si qui rei nempe Sacrum tribunal
acceserint, § qui nulla dant signa doloris, qui odia & inimici-
tias deponere, aut aliena, si possint, restituere, aut proximam
peccandi occasionem deserere, aut alio modo peccata derelinquere,
aut vitam in melius emendare nolunt: aut, ut utamur verbis S.
Caroli, † nisi in posterum sese emendare promittant, nullo modo
eos absolvant; quod si in se recipiant ea se facturos, nec horum ad-
moniti umquam à Confessario vel Pastore, præscripto modo fue-
rint, poterunt eos absolvere. Rursus pergit idem Sanctus: ¶
Nec eos absolvant, qui cum peccatis mortalibus simul etiam eo-
rum occasiones vitare planè non proponunt. Si pœnitens, inquit
alio loco, * recipiat in se media à Confessario præscripta, poterit
absolvi. rursus ait: † Si probabiliter sibi Confessarius persuadeat
posse se fidem primæ vel secundæ à pœnitente sibi promissioni fa-
cta dare, quod scilicet occasionem auferet, poterit eum promissio-
nis intuitu absolvere. Paulò ante præmiserat: § si tamen fue-
rint

§ De Sacramento Pœnit. † Instruct. p. 2. c. 13.

¶ Cap. 15. * Cap. 26. † Cap. 17. § Cap. 13.

runt sepius reprehensi, nec sese correxerint, tam diu absolutio differatur, donec promissa appareant, veræque emendationis argumenta aliquo temporis spatio ostenderint.

S. Franciscus Salesius. quo nemo fuit in regendis animis dexterior, quem longus usus & experientia docuit rectè consulere, absolvendos negat injustos, *nisi se satisfacturos promittant*: conjugatos dissentientes, *quamdiu perseverant in ista mala voluntate*; illegitimè possidentes beneficia, *nisi se defectus correcturos promittant*; rixosos, & qui rancorem aut inimicitias habent, *nisi velint ex parte sua condonare & inimicis reconciliari*. Extra hos, aliosque id genus casus, probare nullo modo possumus frequentes repulsas, aut ordinarias procrastinationes, quæ morbos non tam levent, quam exasperent; quasque nonnulli nuper invehere cœperunt communi Ecclesiæ disciplina neglecta. Ad hæc remedia descendant semper invitati, atque ipsa necessitate compulsi, postquam mitiora omnia tentaverint. Sed neque tum reos ad suos pedes prostratos, quos sanandos aliter haud credunt, duriter increpent, aut amarâ insultatione dejiciant, sed amicè compellatos suaviter inducant proposito ob oculos præsentis salutis æternæ discrimine, nisi pravæ consuetudinis vincula omnia quam primum disrumpant: frustra veniam à Sacerdote sperari, quamdiu animus pravis affectibus irretitus hæret: toties jam fidem sibi factam, violatam fuisse toties, ut rursus affirmanti credere non possit, nisi opera viderit: huc enitendum: quò cum evaserit, ambabus ulnis amplexandum, & reconciliationis fructu diutius haud frustrandum. Hæc atque alia, quæ Christiana prudentia dictare solet, remedii duritiem leniant.

Hunc in finè meminisse juverit quæ recordanda monet Genevensis Præsul: *§ mementote, inquit, à miseris penitentibus in ipso Confessionis exordio Patrum nomine compellari vos, & quod re ipsa animum erga ipsos habere debeat verè paternum, recipiendo ipsos summâ cum caritate, sufferendo patienter eorum rusticitatem, ignorantiam, imbecillitatem, tarditatem, aliasque imperfectiones... tametsi Filius prodigus nudus planè, sordidus & fetidus jam inde ab bara porcorum rediret, benignus tamen Pater eum amplectitur, amanter exosculatur, & super collum ejus ruens lachrymatur, eò quod esset ipsius Pater, & cor paternum teneriori affectu erga filios soleat commoveri.*

§. Instruct. Cap. I.

Illud

Illud ipsum Patris nomen amabile licet atque blandum animare Confessarios debet ad constantiam & virile robur, & masculos affectus; muliebrem verò indulgentiam, aut metum excutere pectoribus: ne reprehendenda & castiganda in filiis, ut stultæ matres solent, negligant: ne respectu aliquo humano monere non ausint, quæ monenda sunt; atque ita dum in flagitio connivent, flagitium ipsi admittant.

C A P U T XII.

De Prudentia in Examine.

IN examinandis pœnitentibus ne nimii sint atque curiosi: ne scrutatores rerum quas scire non oportet, interdum etiam est nefas. In complicum nomina non inquirent, ipsos pœnitentes de nomine nosse ne laborent: istiusmodi curiositas pœnitentes à tribunalibus arcet, aliaque innumera secum trahit incommoda. Nescio quid sinistri de Confessariis tam curiosis suspicantur. Hæc cautela maximè adhibenda est, cum de rebus obscænis instituitur quæstio: quæ suprâ Concionatores monuimus, hic quoque attendenda sunt. Contingit enim persæpè, ut ab ipsis Confessariis omnes harum sordium angulos vestigantibus instructiores redeant ad nequitiam. Magna habenda hac in parte ratio personarum, ætatis atque sexûs. Utendum verbis modestis ac verecundiam præ se ferentibus, & soli serviendum necessitati. Limites hic transire non ipsis solum sæpè pœnitentibus, sed & Confessariis periculosum est, qui castitatis thesaurum & ipsi portant in vasis fictilibus.

C A P U T XIII.

De Satisfactione.

IN multis autem pœnitentibus imponendis servent traditam à Sacrosancto Concilio Tridentino § & à plerisque Ritualibus, & à Mechliniensi Synodo II. disertè expressam Regulam, *ut quantum Spiritus & prudentia suggererit pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate, salutare & convenientes satisfactiones injungant, quæ non tantum sint ad novæ vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam & castigationem.*

Audien.

§ Sess. 14. Cap. 8.